

Тепер не те. Сі Татари хоч і похожі на тамтих крамарів, а які страшні тепер при своїй розбишацькій роботі!

А село все палахкотіло і присвічувало їм...

Нараз завважив Павлусь, що Татари, виловивши або перебивши людей на майдані та між хатами, пішли поза хати шукати по бурянах тих, що поховалися. Знову розпучний крик піманих дітей, яких несли Татари мов баранів до купи на майдан.

Павлусь кинув собою, наче з ланцюха хотів відірвати ся, і нишком вибираючи такі місця, де не світило ся, побіг прямо до частоколу. Тут знову бурян. Кропива парче йому руки та лице, але він на те не зважав.

Оглядаючись на всі сторони, він видряпав ся на частокіл. На другім боці частоколу густе терне, а за ним стоять Татари на сторожі і ніжно розглядає ся.

Павлусь відразу зсунув ся з частоколу в бурян. Коли оглянув ся, побачив, як біля їх хати нищорив Татарин. розгортаючи ногою бурян. Тепер Павлусь був би певно попав ся в татарські руки.

І з відсіля треба було втікати. Поганці й сюди прийдуть... Павлусь став розгортати бурян і втікати похід частокіл. Від часу до часу підносив голову і розглядав ся, чи його хто не слідить...

Так дійшов аж до воріт і тут мусів втратити всю надію на втечу. Біля воріт крутили ся Татарч ціпи і кінні. Вони щось розмовляли між собою, чого Павлусь не розумів.

При тих воротах стояли осідлані коні, поприпинані до частоколу.

Павлусь підклав ся під самі ворота і скрив ся в корчі дикого бозу... У його сильно било ся серце. Ціла увага звернена була на се, щоби відопняти коня, сісти і непомічено втечи.

Та се видалось йому неможливим. Татарам і не спало ся відступати від коней.

В тій хвили захвилювало на майдані. Роздалися татарські крики, начеб за кимсь гонили. Павлусь розхилив галузе базнику і придивив ся.